

CALEA ÎNĂLȚĂRII

„EU SUNT CALEA, ADEVĂRUL
ȘI VIAȚA. NIMENI NU VINE
LA TATAȘ DECÂT PRIN MINE”.
(IOAN 14. 6)

Periodic de spiritualitate și atitudine creștină ortodoxă, editat de Parohia Înălțarea Domnului, Târgu-Jiu, județul Gorj
Anul II, nr. 10, iunie, 2010

EDITORIAL

ÎNDEMN LA SENSIBILITATE

M-am oprit de mai multe ori asupra profeției mesianice: „El a luat asupra-și durerile noastre și cu suferințele noastre S-a împovărat... și prin răniile Lui, noi toți ne-am vindecat” (Isaia 53, 4-5) și m-am întrebat de tot a tâtea ori: știm să purtăm durerile celorlalți?

A purta durerea aproapelui presupune o ruptură interioară, o apropiere a lui, o adopție ființială, ce ț-l face propriu, o trăire prin propriile lui trăiri, o dimensio nare a vieții spre viața celui alt.

Insensibilitatea, cea care ne distanțează de semenii, ne transpune

într-o lume paralelă și ne uniformizează gândirea și modul de a privi, astfel încât trăim pe un singur palier al existenței, ca pe o insulă a egoismului, na ufragiați într-un spațiu exterior și exclus împărăției lui Dumnezeu.

Uităm că ar trebui să ne definim prin sensibilitate și delicatețe, prin simplitate și profunzime. Dobândim, însă, atâta sensibilitate, cât suntem capabili să dăruim și cât Dumnezeu ne dăruiește, pe măsura efortului nostru, căci El devine transparent în noi. Este o lucrare întărită prin harul Duhului Sfânt. Sensibilitatea este plângere, este durere, este compătimire pentru cel suferind, pentru fratele pe care-l iubești și-l vezi în păcat.

Dar tot sensibilitate înseamnă și discreția, ferirea de a contraria și de a-l pune pe semen în situații incomode, de a provoca în mod voit răul sau, în termenii scriitorului francez Albert Camus, „de a-i face pe ceilalți să sufere”.

Una dintre temele de reflecție propuse de autorul mai sus menționat este tocmai lipsa sensibilității într-o lume în care fiecare om este pus în situația de a-și trăi singur propria suferință. Voi supune atenției un pasaj din lucrarea „Fața și reversul”: „Când a venit fiul, ma ma era culcată. Urmând sfatul medicului, a hotărât să-și petreacă noaptea lângă ea. Mama se zbuțuia, gemea, uneori tresărea brusc. El se trezea atunci din scurta-i ațipeală, lac de sudo are, neliniștit – apoi se prăbușea din nou în somn, după ce aruncase o privire către ceasul pe care da nsa de trei ori rășfrântă, flacăra candeliei. Abia mai târziu și-a dat seama *cât de singuri au fost în noaptea aceea. Singuri împotriva tuturor.* <Ceilalți> dormeau în ceasul în care amândoi erau pradă aceleiași febre. În casa veche totul părea găunos. Tramvaiele de la miezul nopții duceau cu ele, îndepărtându-se, toată speranța ce ne vine de la o ameni, toate certitudinile pe care ni le dă zgomotul orașelor. Casa mai răsuna încă de trecerea lor, dar treptat zgomotul se stingea. Nu mai rămânea decât o uriașă grădină de tăcere, în care creștea uneori gemetele înfricoșate ale bolnavei. Nu se simțise niciodată atât de înstrăinat. Lumea dispăruse și odată cu ea, iluzia că viața începe din nou în fiecare zi.”

Dacă vom dovedi sensibilitate citind aceste rânduri, putem cuprinde în suflet suferința celor de lângă noi, care nu este puțină, care ne împresoară, care poate fi mică sau cu mult mai mare, comparabil cu propria noastră suferință, dar niciodată negliabilă.

Putem transforma astfel „grădini de tăcere”, în care cresc uneori lacrimi în grădini însorite, spunând un cuvânt de mângâiere sau simplu, învățând să ascultăm... să stăm și să ascultăm glasul durerii.

Dar ne dăm seama mult prea târziu că a fi sensibil înseamnă asumarea unei lupte permanente cu diavolul, cel care preferă grosolănia, trivialitatea, indiferența.

Deseori ne face să credem că sensibilitatea ne dă o anumită vulnerabilitate, ne provoacă durere, ne duce la deznădejde, ne rănește ființa, ne răpește liniștea.

Aparent, așa este. Cine nu a suferit și nu s-a simțit rănit pentru că a fost mult prea receptiv la neputințele celorlalți? Cine nu a căzut uneori în deznădejde văzând că luptă cu mori de vânt în încercarea de a înlătura răul? Cine nu s-a plecat cu fruntea la pământ și nu a strigat cu glas mare „Dumnezeu meu, Dumnezeu meu, pentru ce m-ai părăsit”?

Toate acestea se vor risipi, însă, dacă suntem conștienți și neclintii în credința că Dumnezeu ne iubește, că în fața unei situații similare celei prezentate de Camus, nu suntem singuri, chiar și în cea mai evidentă singurătate, ci împreună cu Cel ce a zis: „Iată, Eu cu voi sunt în toate zilele până la sfârșitul veacului.” (Ma te 28, 20)

Monica Sîrbu

CVPRINS:

- Cuvânt la Duminica a II-a după Rusalii (pag. 2)
- Din teologia copiilor (pag. 3)
- Pocăință (pag. 3)
- Când trandafirii înfloresc (pag. 3)
- Cuvânt din (Pateric pag. 3)
- Aproapele - oglindă... (pag. 3)
- Cuvânt la Duminica a III-a după Rusalii (pag. 4)
- Despre Sfântul Irodion de la Lainici (pag. 5)
- „Priviri deosebite” (pag. 5)
- Cuvânt la Duminica a IV-a după Rusalii (pag. 6)
- „Păhărelul cu nectar” – pagina copiilor (pag. 7)
- Concurs cu premii – ghicitoare (pag. 7)
- Nașterea Sfântului Ioan Botezătorul (pag. 8)
- Cuvânt la Duminica a V-a după Rusalii (pag. 9)
- Calea lacrimii (pag. 9)
- Sfinții Apostoli Petru și Pavel (pag. 10)
- Supraviețuirea spirituală în societatea actuală (pag. 11)
- Interviu cu Dumnezeu pag. 11
- Rugăciune la ziua numelui sau a nașterii (pag. 12)
- Cuvinte din Filocalie (pag. 12)
- Grupul parohial de tineret (pag. 12)
- Congresul Tinerilor Creștini Ortodocși din Arhiepiscopia Craiovei (pag. 12)
- Poesis – Înaintea Feței Tale (pag. 12)
- 2 % (pag. 12)

Biserica Înălțarea Domnului, din Târgu-Jiu
(zona Paralela 45)

6 Iunie = DOMINICA A II-A DUPĂ RUSALI (A SFINȚILOR ROMÂNI) = Sf. Cv. Matei 4, 18-23 (CHEMAREA PRIMILOR APOSTOLI)

„În vremea aceea, pe când umbla Iisus pe lângă Marea Galileii, a văzut pe doi frați, pe Simon, ce se numește Petru, și pe Andrei, fratele lui, care aruncau mreaja în mare, căci erau pescari. Și le-a zis: **Veniți după Mine și vă voi face pescari de oameni.** Iar ei, îndată lăsând mrejele, au mers după El. Și de acolo, mergând mai departe, a văzut alți doi frați, pe Iacov al lui Zevedeu și pe Ioan, fratele lui, în corabie cu Zevedeu, tatăl lor, dregându-și mrejele și i-a chemat. Iar ei îndată, lăsând corabia și pe tatăl lor, au mers după El. Și a străbătut Iisus toată Galileea, învățând în sinagogile lor și propovăduind Evanghelia împărăției și tămăduind toată boala și toată neputința în popor.”

„*Veniți după Mine și vă voi face pescari de oameni.*”
(Matei 4, 19)

În Sfânta Evanghelie de azi ni se înfățișează întoarcerea lumii la credință sub forma unei pescuiri minunate la porunca Mântuitorului Iisus Hristos, Mântuitorul nostru.

La țărmul Lacului Ghenizaret, două corăbii de pescari erau legate, iar lângă ele pescarii care ieșiseră din ele, spălau mrejele și le dregeau.

Văzând pe acești pescari, i-a chemat și le-a făgăduit că-i va face (pescari) vânători de oameni, adică vor merge să cucerească lumea, această mare furtunoasă, tulburată și înfuriată de viforul ispitelor, în care oamenii plutesc duși de toate vânturile, se sfâșie unii pe alții întocmai ca viețuitoarele ce trăiesc în valurile mării.

Bisericile noastre cele de zid sunt asemănătoare unor corăbii îndreptate către „limanul ceresc”, spre a ne determina să gândim totdeauna la acest liman al mântuirii. Corabia în care S-a suit Iisus lângă Lacul Ghenizaret (Marea Galileii), de unde a vorbit oamenilor, a poruncit celor doi ucenici să arunce mrejele pentru pescuire și au adunat în mreje atâta pește, încât a uimit pe toți. Asemenea corăbiei, Biserica creștină plutește pe « mările » cele mai furtunoase, pe oceanul vremurilor și al lumii, unde toate patimile, toate vânturile de învățături streine, toate gândurile răzbunării ridică împotriva Ei furtuni noi! Este bine ca noi, creștinii, să nu uităm niciodată că suntem în corabia sfântă, care are ca far credința, ca ancoră nădejdea, ca busolă dragostea și ca pilot, care va ști totdeauna s-o cărmuiască cum a știut totdeauna, de 2000 de ani, și ne va conduce la limanul mântuirii, căci pentru aceasta a venit în lume și dacă noi vom asculta poruncile Lui ca pescarii din Evanghelia de azi, să cunoaștem și noi împrejurările în care i-a chemat și ei, lăsând toate, au urmat pe Învățătorul! Mântuitorul Iisus Hristos, după ce a fost gonit din Nazaret de către farisei din pricina mănii de care erau stăpâniți, voind chiar să-L omce, S-a depărtat de locul unde trăise 30 de ani, lucrase ca dulgher, suferise ca om sărăcia, „Ai Săi nu L-au primit” – Ioan I, 11, S-a dus în Capernaum, făcând din acest oraș Cetatea Sa, așa cum ne încredințează Evanghelia.

Acest oraș la marginea mării era locuit de pescari și Mântuitorul era bine cunoscut, fiindcă vindecase de la distanță pe fiul unui ofițer împărătesc din casa lui Irod („sluga sutașului”).

Prima oprire a Mântuitorului, ajuns în Capernaum, a fost să pună temelia Împărăției Sale, prin alegerea celor 4 ucenici care vor urma porunca Lui ca să o împărtășească mulțimilor spre creștinare.

În această zi a poruncit lui Petru să depărteze corabia de la țărm și să arunce mrejele spre pescuire, dar Petru i-a răspuns: „Doamne, toată noaptea ne-am ostenit și nu am prins nimic, dar după porunca Ta vom arunca mrejele.”, și făcând aceasta au prins mulțime de pești, încât era pericol să se scufunde corăbiile, dar prin această minune pe care a săvârșit-o Mântuitorul ca să dovedească lumii că El este stăpânul naturii întregi și toate se supun Lui, pe apostolul Petru l-a cuprins spaima și a zis: „Doamne, ieși de la mine, că om păcătos sunt

eu”, recunoscând că Iisus este Fiul lui Dumnezeu, și le-a zis: „Veniți după Mine și vă voi face vânători de oameni.” În clipa aceea, cei patru (Petru, Andrei, Iacov și Ioan) părăsesc Lacul Ghenizaretului pentru „marea lumii”, unde se vor confrunta cu o neîntreruptă luptă pe „unde” mult mai tulburate decât ale Lacului Ghenizaret!

Începe propovăduirea și aruncă mrejele în cetățile mari în plină zi de civilizație, asupra celor mari, a celor învățați și neînvățați, și ei, pescarii, realizează o pescuire, încât lumea întreagă se vede prinsă în mrejele pescarilor din Galileea, pescuire realizată prin blândețe și nu cu forța, „după Cuvântul Tău vom arunca mrejele”, și prin aceasta lumea s-a întors la credință, omenirea a renăscut, iar mânia lui Dumnezeu s-a potolit. Și, totuși, și în zilele noastre sunt creștini care, în loc de a merge după „Lumina lui Iisus Hristos și a Evangheliei”, umblă după mincinoasa lumină a lumii.

Se cuvine să atragem pe Iisus Hristos în lăuntru nostru prin curăția inimii și prin nevinovăția vieții; și prin aceasta să fim supuși și harnici ca Sfinții Apostoli, să ne adunăm în jurul Mântuitorului ca mulțimea de pe malul Ghenizaretului și să ascultăm Cuvântul Lui, să ne supunem voii Lui celei sfinte și să rămânem în corabia Lui, care este Biserica și pe care El o cărmuiește către limanul mântuirii.

Noi, fraților, care suntem creștini, suntem chiar în această Corabie sfântă, Biserica, și să ne lăsăm să fim duși la liman, care este fericirea veșnică, adică Raiul, de către cărmacii pe care Mântuitorul i-a orânduit ca urmași ai Săi – păstorii noștri sufletești, să ascultăm glasul lor și să împlinim ce ne poruncesc, fiindcă numai așa vom dobândi viața de veci. Amin.

Preot Constantin Runcanu

Fondator: Biserica „Înălțarea Domnului”, Târgu-Jiu, str. Victoriei-Săvinești (zona Paralela 45).

Telefoane: 0723.523.449 sau 0745.400.586.

Redactori:

- Preot paroh Marius-Olivian Tănăsie
- Preot Il Gheorghe Ionașcu
- Preot Constantin Runcanu
- Monica Sîrbu
- Alexandru Ciciu
- Radu-Bogdan Buțu
- Cristian-Ioan Ghiran
- Ionela Neagoe
- Lavinia Blîndu
- Tiberiu Grigoriu.

Colaboratori:

- Vasilica Filac
- Ana Achilina Pănoiu
- Magdalena Szabo

Redacția are dreptul luării deciziei de publicare și stabilirii da tei și formei de apariție, integrală sau parțială, după caz, a materialelor primite spre publicare.

DIN TEOLOGIA COPIILOR

„Cum poate ieși așa de alb ghiocelul din noroi?
Cum vede noroiul ce minune crește din el, se dă la o parte din calea ghiocelului.

Maria Istrate, clasa a VI-a, 11 ani

Când îl ai pe Dumnezeu în suflet, toți oamenii din jurul nostru ne sunt rude.

*Cătălina Opaină, clasa a VIII-a, 14 ani”
(din Cuvinte către tineri, Mănăstirea Putna)*

CÂND TRANDAFIRII ÎNFLORESC

de Magdalena Szabo

Când trandafirii înfloresc,
O mare taină-n ei se-arată.
Când trandafirii înfloresc
Toți cei ce-așteaptă și iubesc
Tumultul susur îngeresc
Din primăvara neuitată.
Era o zi cu cer senin
Cu-aceleași flori pe ramuri ninse.
Era o zi cu cer senin
Când pe acest pământ străin
Se-nălța atât de lin Iisus,
Cu brațele întinse.
Erau și-atuncea flori de nea,
Și flori de sânge și de floare
Erau și-atuncea flori de nea
Când Cel căzut sub crucea grea
Atât de liniștit urca
Spre galaxii nepieritoare.
Se-nălța spre nepătruns
Trecând scânteierile gigante
Se-nălța spre nepătruns
Când de pe boltă a ajuns
Un astru palid L-a ascuns
Ca pe-un reflex de diamante

Ștatunci o șoaptă se-auzi
Un glas de înger în grădină
Ștatunci o șoaptă se-auzi
Acest Iisus va reveni,
La fel ca și-n această Sfântă zi,
Când s-a-nălțat către lumină
De-aceea, an de an privesc
Și gând cu gând mereu se-ntreabă;
De-aceea, an de an privesc
Aș vrea să strig, dar nu-ndrăznesc
Când trandafirii înfloresc
O, vino Doamne, mai degrabă!

„Orice copil are un leagăn,
Orice copil crede-n povești,
Adăpostind o lume-ntreagă-n
Curații ochi copilărești.”

(Orice copil, de George Țârnea)

CUVÂNT DIN PATERIC

„Zis-a Avva Antonie: De la aproapele este viața și moartea. Că de vom dobândi pe fratele, pe Hristos dobândim; iar de vom sminti pe fratele, lui Hristos greșim.”
(Sfântul Antonie cel Mare – Patericul egiptean)

POCĂINȚĂ

de Ana Achilina Pănoiu

Mi-e rușine, draga Iisuse, să mai bat la ușa Ta
Iarăși am greșit prea multe, nu merit a mă ierta
Mi-e credința-atât de slabă și voința n-am deloc
Cad satanei în ispită, și apoi eu plâng cu foc.

Cum să fac, dragă Iisuse, să Te-ascult precum voiești
Să-nchid gura cea spurcată, să n-am gânduri dia-voești
Să m-abțin de la mânie și să am răbdarea Ta
Să n-am urmă de mândrie, ca să vii în calea mea.

Ai fost răstignit pe cruce, pentru-a noastre fapte rele
Ai fost blând și inocent ca un miel dus la tăiere
Sacrificiul Tău, Iisuse, nu pare a ne-ndrepta
Căci patimi avem cam multe și nu prea putem scăpa.

De aceea, draga Iisuse, fă ceva și pentru mine
ȘTe rog să mă ascuți, căci doresc să vin la Tine
Întărește-mă-n credință, să fiu tare în ispită,
S-alung răul cel din mine, care inima-mi frământă.

Căci nimic eu nu pot face fără ajutorul Tău
Mi-e rușine că greșesc în tot felul, tot mereu.
Sufletul meu se căiește și este dezamăgit,
Că nu poate să mai lupte cu păcatul înrăit.

În noaptea de Înviere, clopote aud bătând
Înviază pentru mine, Tu, Iisuse, bun și blând
Și ajută-mi neputința, ca să nu greșesc pe cale,
C-am bătut la ușa Ta, fie-Ți milă de-a mea jale.

„Aproapele nostru este un fel de oglindă duhovnicească pentru noi, poate chiar un fel de proiecție a noastră în exterior. De aceea, ceea ce vedem noi în aproapele nu este altceva decât noi înșine, vedem în aproapele doar neajunsurile și patimile de care noi suferim. De exemplu, coboară un preot dintr-o mașină foarte luxoasă, însoțit de o femeie frumoasă, iar în urma lor un tânăr le duce bagajul. Dacă cineva e iubitor de avere, va zice: «Ce mașină are popa!». Cel desfrânat va zice: «O, ce femeie are popa!». Cel îngâmfat va zice: «O, are slugi popa, de nu poate să-și care singur bagajele!». Dacă însă cineva trăiește în feciorie, poate să creadă că femeia este sora preotului și chiar poate să-i pară că seamănă cu el. Dacă n-are patimă pentru avere, poate crede că mașina e împrumutată sau nici să nu o bage în seamă. Dacă este smerit, va zice: «Ce fericit este fratele că s-a învrednicit să ducă valiza unui slujitor al lui Hristos, probabil că în ea sunt veșmintele preoțești și alte lucruri sfinte». Fiecare deci se vede în celălalt pe sine. Aproapele este cel mai bun barometru al vieții noastre duhovnicești”.

Părintele Savatie Baștovoi

13 Iunie - Duminică a III-a după Rusalii - Sf. Gr. Matei 6, 22-33

DESPRE CERUL ȘI PĂMÂNT

„Zis-a Domnul către dânșii: luminătorul trupului este ochiul; de va fi ochiul tău curat, tot trupul tău va fi luminat. Iar de va fi ochiul tău rău, tot trupul tău va fi întunecat. Deci, dacă lumina care e în tine este întuneric, dar întunericul cu cât mai mult! Nimeni nu poate să slujească la doi domni, căci sau pe unul îl va urî și pe celălalt îl va iubi, sau de unul se va lipi și pe celălalt îl va disprețui; nu puteți să slujiți lui Dumnezeu și lui mamona. De aceea zic vouă: Nu vă îngrijiți pentru sufletul vostru ce veți mânca, nici pentru trupul vostru cu ce vă veți îmbrăca; au nu este sufletul mai mult decât hrana, și trupul decât îmbrăcămintea? Priviți la păsările cerului, că nu seamănă, nici nu seceră, nici nu adună în jitnițe, și Tatăl vostru Cel ceresc le hrănește. Oare nu sunteți voi cu mult mai presus decât ele? Și cine dintre voi, îngrijindu-se poate să adauge staturii sale un cot? Iar de îmbrăcăminte de ce vă îngrijiți? Luați seama la crinii câmpului cum cresc: nu se ostenesc, nici nu torc. Și vă spun vouă că nici Solomon, în toată mărirea lui, nu s-a îmbrăcat ca unul dintre aceștia Iar dacă iarba câmpului, care astăzi este și mâine se aruncă în cuptor, Dumnezeu astfel o îmbracă, oare nu cu mult mai mult pe voi, puțin credincioșilor? Deci, nu duceți grijă, spunând: Ce vom mânca, ori ce vom bea, ori cu ce ne vom îmbrăca? Că după toate acestea se străduiesc neamurile; știe doar Tatăl vostru Cel ceresc că aveți nevoie de ele. Căutați mai întâi împărăția lui Dumnezeu și dreptatea Lui și toate acestea se vor adăuga vouă.”

DOBÂNDIREA ÎMPĂRĂȚIEI CERURILOR

„Căutați mai întâi împărăția lui Dumnezeu și dreptatea Lui și toate acestea se vor adăuga vouă.”

(Matei 6, 33)

Dumnezeu și lumea sunt două domnii despre care Hristos spune că este cu neputință să li se slujească în același timp.

Dacă se apropie de unul trebuie să se îndepărteze de celălalt, dacă-l iubește pe unul trebuie să-l urască pe celălalt. Ochii noștri nu pot privi în același timp sus și jos,

Ea cuprinde multe învățături folositoare sufletului, iar Domnul Hristos dorește să înalțe inima omului de la grijile pământești, care o frământă atât de mult.

Dacă cineva și-a ales stăpânul, merge pe calea pe care și-a ales-o, noi ne-am ales Stăpânul, este Dumnezeu, Îl avem și Îl știm. Pentru că Domnul este Stăpân, toată grija noastră este să împlinim voia lui Dumnezeu și El ne poartă de grijă: „Cum miluiește un tată pe fiii săi, așa miluiește Domnul pe cei ce se tem de dânsul.” (Psalmul 102) Împărăția la care ne cheamă este „dreptate, pace și bucurie în Duhul Sfânt” (Romani 14), este stăpânirea lui Dumnezeu peste noi.

De aceea, cugetul, sufletul, puterea și inima noastră să fie închinată lui Dumnezeu.

„Săbie am venit ca să aduc pe pământ”, zice Domnul, ca să taie legătura omului cu grijile lumii, iar El, Părintele și Proniatorul lumii, îmbracă toate florile câmpului și hrănește toate păsările cerului, ca să aparținem în întregime lui Dumnezeu.

Cine poate păzi două legi diferite, cine poate sluji la doi domni?

Sfântul Arsenie, mare înțelept și sfânt al Bisericii, a fost chemat la împărăție de marele Teodosie ca să fie dascălul fiilor săi. Într-o noapte a auzit un glas: „Fugi și mântuiește-te!” A părăsit împărăția domnească și a ales împărăția cerurilor. A ales viață pentru suflet, nu pentru trup, căci spune un cuvânt: „căci sufletul care a greșit va muri” și

mai înfricoșătoare este moartea sufletului decât cea a trupului.

Vine împărăția lui Dumnezeu în fiecare duminică, în fiecare sărbătoare, la Sfânta Liturghie, ne găsim sub semnul binelui, al adevărului și al frumosului, și atunci calea spre Dumnezeu va fi mai ușoară.

Preot Marius-Olivian Tănăsie

iar mintea nu poate cugeta și cele cerești, și cele pământești, nici inima nu poate iubi la fel și pe Dumnezeu și lumea.

În primele 17 duminici după Rusalii, la Sfânta Liturghie se citesc pericope evanghelice din Sfânta Evanghelie de la Matei, de regulă cele care relatează minunile Mântuitorului. Excepție fac duminica întâi, cea de-a doua și cea de-a treia.

СВЯТЫЙ АРХИМАНДРИТ ИРОДИОН ИОНЕСКУ

Духовник, Старец, Схимонах (Схимит, Ланца-Гора, + 1900)

Acest cuvios părinte a fost unul din marii stareți ai monahismului românesc, care a strălucit în mănăstirile Olteniei, în a doua jumătate a secolului trecut.

Era de loc din județul Vâlcea¹. Intrând de mic în nevoiță călugărească la Mănăstirea Cernica, în puțină vreme a deprins bine meșteșugul luptei duhovnicești, încât pe mulți întrecea cu rugăciunea, cu smerenia și ascultarea. Apoi a primit marele și îngerescul chip al schimniciei cu numele de Irodion.

Sfântul Ierarh Calinic, pe când păstorea Eparhia Râmnicului, cunoscând petrecerea Cuviosului schimonah Irodion, în vara anului 1853 l-a hirotonit diacon și preot și l-a numit egumen la Schitul Lainici de pe Valea Jiului. Apoi l-a făcut arhimandrit și îl avea de sfetnic și duhovnic. Și a tât de mult îl iubea și se cucerea de sfințenia vieții lui, că adeseori îl vizita la schit, numindu-l „luceafărul de la Lainici!”. Numele acesta a rămas în graiul poporului până astăzi. De la Cuviosul Irodion se întorcea Sfântul Calinic peste munți spre Râmnicu-Vâlcea, în vara anului 1854, când i s-a descoperit de la Dumnezeu moartea arhimandritului Nicandru, starețul Cernicăi.

Pentru multa lui smerenie, arhimandritul Irodion s-a învrednicit de la Hristos de darul preasfintei rugăciuni și al izgonirii duhurilor necurate. De aceea, nu puțini bolnavi și neputincioși de prin satele Olteniei și Transilvaniei alergau la el și se vindecau, încât numele său se făcuse cunoscut peste tot. Acest mare stareț se învrednicise și de darul mai înaintevederii. Că multora le spunea gândurile cele de taină și le vestește cele viitoare.

Odată o femeie i-a adus, după obicei, un vas cu lapte de la capra ei. Iar cuviosul i-a răspuns:

- Nu primesc laptele, că nu este de la capra ta!
- Ba nu, părinte - a zis femeia -, de la capra mea este.

- Dar n-ai dat-o ieri diavolului? Cum să primesc, că nu mai este capra ta! Deci, vădită fiind femeia, și-a mărturisit păcatul și, luând binecuvântare, din ziua aceea n-a mai drăcut.

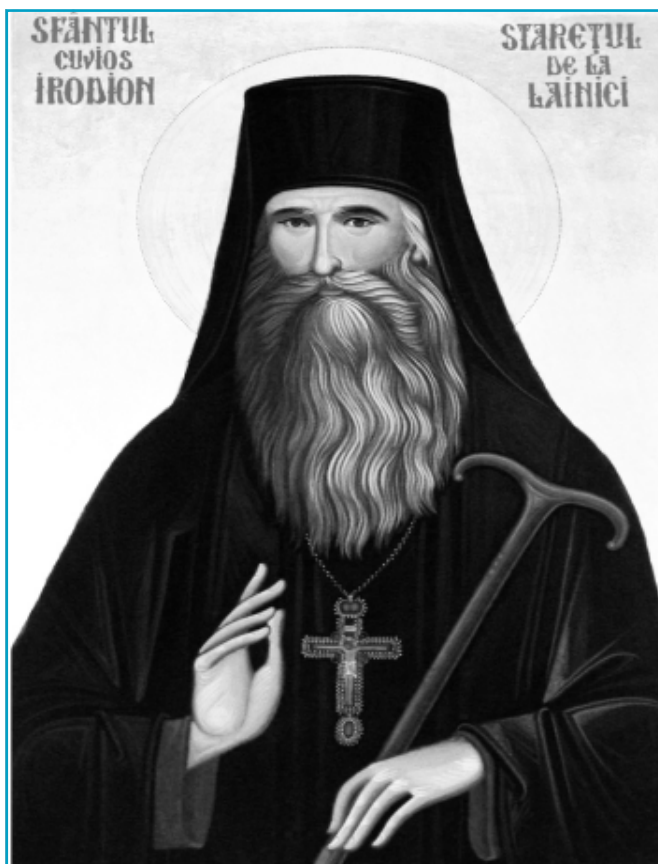
Așa a trăit Cuviosul arhimandrit Irodion, totdeauna arzând pentru dragostea lui Hristos, ca o făclie în sfeșnic, mângâind, vindecând și folosind duhovnicește, atât pe mireni, cât și pe călugări. Și a fost duhovnic și egumen vestit la Schitul Lainici peste 35 de ani, adunând în jurul său cam la 30 de ucenici.

Deci, ajungând în vârstă de peste 90 de ani și simțindu-și aproape sfârșitul, a chemat la sine pe toți și le-a dat binecuvântarea cea mai de pe urmă, zicând:

- Fiii mei, să știți că, puțin după ducerea mea, schitul acesta va rămâne mulți ani pustiu. Voi, însă, îngropați lângă altar trupul meu și nu uitați făgăduințele călugărești ce le-ați dat lui Hristos!

Apoi s-a mutat la cele veșnice, în primăvara anului 1900, pentru a lua plata ostentelor sale.

În toamna anului 1916 s-a împlinit prezicerea Cuviosului Irodion Ionescu. Că fiind lupte grele pe Valea Jiului, Schitul Lainici a rămas pustiu 13 ani. Chiliile au fost arse, odoarele jefuite, iar biserica transformată în grajd pentru cai. Abia în anul 1929,

Schitul Lainici a luat din nou ființă prin grija Protosinghelului Visarion Toia.

Noul stareț, auzind de viața și faptele Cuviosului Irodion Ionescu, l-a dezgropat în toamna aceluiași an și trupul său, o slăvită minune! l-a găsit întreg și nevătămat ca pe un adevărat sfânt! Deci, luând poruncă de la episcopul Râmnicului, l-a îngropat din nou în mormântul său, unde se află și astăzi².

Credincioșii de prin sate păstrează cu evlavie în casele lor chipul starețului Irodion, iar când au unele necazuri, vin la Schitul Lainici, se roagă, își ating hainele de mormântul cuviosului, îi sărută crucea și pleacă mângâiați la căminele lor.

(<http://www.sfant.ro/sfinti-romani/cuviosul-arhimandrit-irodion-ionescu-duhovnicul-sfantului-calinic-schitul-lainici-2.html>)

1 Conform noilor descoperiri biografice, Cuviosul Irodion este de loc de prin părțile Bucureștiului.

2 Moaștele sale au fost descoperite pe 10 aprilie 2010 și se află spre închinare la Mănăstirea Lainici.

ASUPRA LUCRĂRILOR ȘI ASUPRA OAMENILOR PUTEM

ADŢA PRIVIRI DEOSEBITE:

- „Căinele-a văzut o fată.../
- Carne - a zis, bătându-și dinții/
- Și-și priveau părinții fata./
- Floare - au zis, plângând, părinții./
- Și-a văzut-o un călugăr.../
- Bestie - a strigat ascetul./
- Și-un poet văzut-a fata.../
- Înger - a șoptit poetul.” (*Antologie sanscrită*)

„Am asistat demult la o scenă interesantă. Într-o stație de autobuz, din Los Angeles, un sectant s-a apropiat de o mexicană simplă, încercând să-i dea niște prospecte. Mexicana s-a întors spre el și l-a întrebat dacă crede în Sfânta Fecioară Maria, în Maica Domnului, iar atunci când el a răspuns că nu, mexicana a încheiat discuția simplă: «Atunci n-avem ce discuta». M-a impresionat claritatea gândirii, credința și curajul acelei femei atât de smerite și m-am gândit că este o excelentă lecție de teologie practică, demnă de ținut minte, în lumea complicată în care ne mișcăm.”

20 Iunie – Duminică a IV-a după Rusalii – Sf. Cv. Matei 8, 5-13 (VINDECAREA SLUGII SUTAȘULUI)

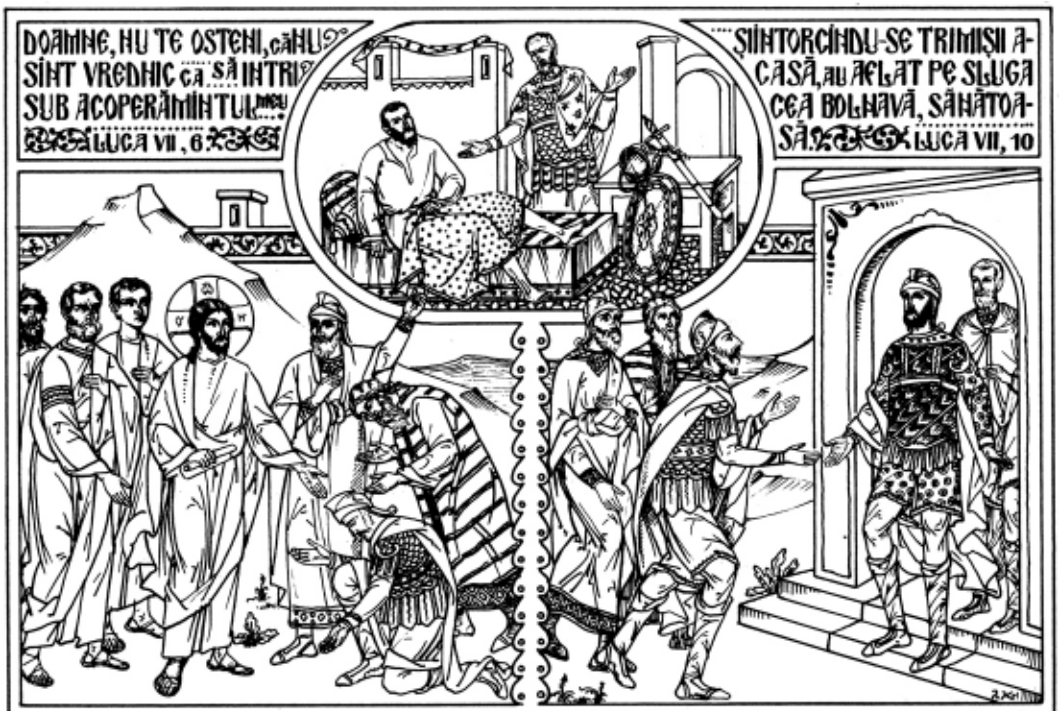
„În vremea aceea, pe când a intrat Iisus în Capernaum, s-a apropiat de El un sutaș, rugându-L și zicând: Doamne, sluga mea zace în casă, slăbănog, chinându-se cumplit. Și i-a zis Iisus: Venind, îl voi vindeca. Dar sutașul, răspunzând, l-a zis: Doamne, nu sunt vrednic să intri sub acoperișul meu, ci numai zi cu cuvântul și se va vindeca sluga mea. Că și eu sunt om sub stăpânirea altora, și am sub mine ostași și-i spun acestuia: Du-te, și se duce; și celuilalt: Vino, și vine; și slugii mele: Fă aceasta, și face. Auzind, Iisus s-a minunat și a zis celor ce veneau după El: Adevărat grăiesc vouă: la nimeni, în Israel, n-am găsit atâta credință. Și zic vouă că mulți de la răsărit și de la apus vor veni și vor sta la masă cu Avraam, cu Isaac și cu Iacov în împărăția cerurilor. Iar fiii împărăției vor fi aruncați în întunericul cel mai din afară; acolo va fi plângerea și scrâșnirea dinților. Și a zis Iisus sutașului: Du-te, fie ție după cum ai crezut. Și s-a însănătoșit sluga lui în ceasul acela.”

Despre IUBIREA APROAPELUI

Sfânta Evanghelie ne prezintă un sutaș (conducător peste o sută de soldați), care intervine pe lângă Mântuitorul pentru servitorul său care era bolnav. Creștinii care ascultă sau citesc această scurtă pericopă din Sf. Evanghelie trebuie să fie atenți la modul în care îndemnul ei pot fi aplicate în propriile noastre vieți. Mai întâi, sutașul, roman de neam, are încredere deplină că Iisus poate să-i vindece servitorul. Dar el nu se roagă pentru sine sau pentru cineva din familia sa, ci pentru slujitorul său, care îi era inferior în plan social și militar. Gândiți-vă că un „patron” sau orice alt conducător al unei instituții se roagă pentru un angajat sau pentru un subaltern al său.

Când Domnul își exprimă dorința de a merge la casa sa, sutașul obiectează cu smerenie, declarându-se nevrednic de o astfel de vizită, dezvăluind profunzimea sa credință: „zi numai cu cuvântul și se va vindeca slujitorul meu”. În pofida statutului său, el este pe deplin conștient de propria sa nevrednicie. El explică că sub conducerea lui erau soldați și el însuși este sub stăpânirea altora. Sf. Ioan Gură de Aur descrie implicațiile: Că și eu sunt om sub stăpânire, adică: Tu ești Dumnezeu, eu sunt om; eu sunt sub stăpânire, Tu nu ești sub stăpânire. Așadar, dacă eu, om fiind și sub stăpânire, am atâta putere, cu atât mai mult Tu, Care ești Dumnezeu și nu ești sub stăpânire și ai sub stăpânirea Ta toată făptura și toate Te ascultă. Domnul îi laudă credința sutașului zicând că nu a aflat o credință atât de mare în Israel; pentru aceasta mulți din cei ce erau aleși să fie fiii ai Împărăției vor fi alungați afară și înlocuiți cu alții, prevestind împietrirea iudeilor și neprimirea lui Hristos și venirea celor de la răsărit și de la apus, a păgânilor.

Mântuitorul este Cel ce îi primește pe toți cei ce vin la El cu credință și smerenie. El nu răspunde cererilor noastre în baza unei pretense vrednicii a noastră. Poziția, bogăția și faima noastră nu ne recomandă în fața Lui. Nici apartenența noastră la o anumită rasă sau națiune și nici calitatea de membru al Bisericii Sale nu au valoare, dacă noi nu facem niciun efort de a trăi potrivit voii Sale, când nu avem credință și smerenie, când credem că merităm mântuirea. Sa ori când ne gândim doar la noi înșine și nu dorim în mod sincer binele altora. Sf. Evangelist Luca ne prezintă că pentru sutaș au mai mijlocit și niște iudei care afirmă: „vrednic este să faci asta pentru el; că iubeste neamul nostru; și sinagoga, el ne-a zidit-o” (Luca 7, 4-5).

Ei prezintă cazul unui om cu o poziție înaltă, care ajutase material instituția lor. Lucrurile care aveau cu adevărat importanță – smerenia, credința și grija pe care sutașul o avea pentru aproapele – nu par deloc să-i impresioneze.

Dar iată că acest om dintre neamuri, spre deosebire de prietenii săi evrei, sesizează demnitatea dumnezeiască a lui Iisus. El, precum Dumnezeu, vindecă numai prin cuvânt, ca și la facerea lumii: „să fie”, spunându-i sutașului să-și urmeze calea că slujitorul său va fi vindecat: „fie ție după cum ai crezut”.

Preot Gheorghe Ionașcu

PAGINA COPILOR

SĂ ÎNVĂȚĂM ÎMPREUNĂ!

ORĂȘĂCIUNE

RĂȘĂCIUNE ÎNAINTE DE A PLECA

ÎN VACANȚĂ

Fericirea mă-nsoțește
Când vacanța se ivește.
Marea, muntele m-așteaptă,
La bunici eu bat în poartă.

Îngeraș, tu hai cu mine,
Să ne veselim cu bine,
Să ne-ntoarcem sănătoși,
Mai cuminiți și mai frumoși.

Oriunde m-aș îndrepta,
Dumnezeu mă va veghea.

SĂ ÎNEȚUCĂM ÎMPREUNĂ!

RĂSPUNSURI DIN

NUMĂRUL TRECYT

Ghicitori

1. Dumnezeu
2. Icoana

Cărți sfinte

Primul călugăr are 5 cărți, iar cel de-al doilea 7 cărți.

GHICITORI

Noaptea luminează,
Sufletul veghează!

Șapte sunt la număr toate
Și ne scapă de păcate
Sau de boală, ori de rele,
Mântuindu-ne prin ele!

Veselia omului e ca mirosul florilor:
ea nu se înalță din sufletele veștede.
(Nicolae Iorga)

VĂ RĂSPUNS DE SEAMĂ

Un episcop, totdeauna harnic și neobosit pentru îndeplinirea îndatoririlor sale pastorale, nu găsea o clipă de răgaz și pentru odihnă. De câte ori i se spunea să se odihnească o zi pe săptămână sau cel puțin o zi pe lună, episcopul răspundea tuturor:

- Iubiților, doresc și eu o zi de odihnă, dar vă rog să-mi arătați în ce zi nu sunt eu episcop?

Cititorule creștin, te întrebi și tu la fel ca acest episcop, pentru îndeplinirea îndatoririlor tale de creștin?

CE ÎNSEAMNĂ NUMELE MEU?

Petru – din greacă: piatră, stâncă. În viață, omul trebuie să fie neclintit ca o stâncă în lupta cu greutățile și cu ispitele de tot felul – „Apa trece, pietrele rămân” – proverb românesc. Acest frumos nume denotă hotărâre și tărie de caracter, personalitate și curaj.

Derivate: Petrache, Petra, Petruța, Truță și multe altele.

Sfântul Petru a fost cel mai vârstnic dintre cei 12 Apostoli, fratele

Sf. Apostol Andrei „cel întâi chemat”. Mântuitorul i-a pus numele de Petru, adică piatră, aluzie la credința puternică a acestuia și la caracterul său simplu, onest și ferm. Sfântul Petru e un exemplu de tărie, de dăruire și sacrificiu. Sfinții Apostoli Petru și Pavel au fost martirizați la Roma pe 29 iunie, anul 67. De aceea, ziua lor de prăznuire este chiar 29 iunie.

DOI CĂLUGĂRI

În curtea unei mănăstiri, pe o bancă, doi călugări stăteau de vorbă. Cel mai bătrân îi zise celui alt:

- Când ai venit tu la mănăstire, acum 18 ani, eu eram de trei ori mai în vârstă decât tine.

- Așa e, încuviință cel mai tânăr.

- Iar acum sunt doar de două ori mai bătrân decât tine.

Eu, care tocmai atunci treceam prin curtea mănăstirii, atât am apucat să aud, dar mi-a fost de ajuns ca să știu câți ani are fiecare dintre cei doi călugări. Iar dacă am aflat eu, poți afla și tu!

NU L-AU CUNOSCUT

Nicolae Iorga

Oricât de sfânt era Iisus
Și cât de lămurit prin Iut,
Vedeai pe cel venit de sus
Și ai săi nu l-au cunoscut.

A trebuit ca trupul său
De mucenic să-l bată-n cuie
Ca să se-arate Dumnezeu
Și ca la ceruri să se suie.

CUVÂNT DIN PATERIC

De nu va avea omul în inima sa cum că este păcătos, Dumnezeu nu-l ascultă pe el. Și a zis fratele: ce este aceasta, a avea în inimă că este păcătos. Și i-a zis lui bătrânul: cel ce-și poartă păcatele sale, nu le vede pe ale aproapelui său.

(Avva Moise)

CONCURS DE PREMII

GHICITORE

Chiar de nu-ți mai amintești,
Ți-a zâmbit întâia dată.
Tu mereu să-i mulțumești,
Căci te-ajută viața-i toată.

Răspunsurile pot fi lăsate în Cutia Redacției, din Biserică, de lângă vasul

de agheasmă, până la data de 18 iunie. Nu uitați să vă semnați și să lăsați un număr de telefon. Dacă vor fi mai multe răspunsuri corecte, câștigătorul va fi ales prin tragere la sorți și anunțat în numărul din iulie al revistei. Premiul este o surpriză. Succes tuturor!

Pagină realizată de
Radu-Bogdan Buțu

24 Iunie – Nașterea Sfinților Ioan Botezătorul (Sărbătoarea Drăgășii) Sf. G. Luca 1, 1-25, 57-68, 76, 80

„Deoarece mulți s-au încercat să alcătuiască o istorisire despre faptele deplin adevărate între noi, așa cum ni le-au lăsat cei ce le-au văzut de la început și au fost slujitori ai Cuvântului, am găsit și eu cu cale, preaputernice Teofile, după ce am urmărit toate cu de-amănuntul de la început, să îți le scriu pe rând, ca să te încredințezi despre temeinicia învățăturii pe care ai primit-o. Era în zilele lui Irod, regele Iudeii, un preot cu numele Zaharia din ceata preoțească a lui Abia, iar femeia lui era din ficele lui Aaron și se numea Elisabeta. Și erau amândoi dreptți înaintea lui Dumnezeu, umblând fără prihană în toate poruncile și rânduielile Domnului. Dar nu aveau nici un copil, deoarece Elisabeta era steapă și amândoi erau înaintați în zilele lor. Și pe când Zaharia slujea înaintea lui Dumnezeu, în rândul săptămânii sale, a ieșit la sorți, după obiceiul preoției, să tămâieze intrând în templul Domnului. Iar toată mulțimea poporului, în ceasul tămâierii, era afară și se ruga. Și i s-a arătat îngerul Domnului, stând de-a dreapta altarului tămâierii. Și văzându-l, Zaharia s-a tulburat și frică a căzut peste el. Iar îngerul a zis către el: Nu te teme, Zaharia, pentru că rugăciunea ta a fost ascultată și Elisabeta, femeia ta, îți va naște un fiu și-l vei numi Ioan. Și bucurie și veselie vei avea și, de nașterea lui, mulți se vor bucura. Căci va fi mare înaintea Domnului; nu va bea vin, nici altă băutură ametoitoare și încă din pântecele mamei sale se va umple de Duhul Sfânt. Și pe mulți din fiii lui Israel îi va întoarce la Domnul Dumnezeu lor. Și va merge înaintea Lui cu duhul și puterea lui Ilie, ca să întoarcă inimile părinților spre copii și pe cei neascultători la înțelepciunea dreptilor, ca să gătească Domnului un popor pregătit. Și a zis Zaharia către înger: După ce voi cunoaște aceasta? Căci eu sunt bătrân și femeia mea înaintată în zilele ei. Și îngerul, răspunzând, i-a zis: Eu sunt Gavril, cel ce stă înaintea lui Dumnezeu. Și am fost trimis să grăiesc către tine și să-ți binevestesc acestea. Și iată vei fi mut și nu vei putea să vorbești până în ziua când vor fi aceste a, pentru că n-ai crezut în cuvintele mele, care se vor împlini la timpul lor. Și poporul aștepta pe Zaharia și se mira că întârzie în templu. Și ieșind, nu putea să vorbească. Și ei au înțeles că a văzut vedenie în templu; și el le făcea semne și a rămas mut. Și când s-au împlinit zilele slujirii lui la templu, s-a dus la casa sa. Iar după aceste zile, Elisabeta, femeia lui, a zămislit și cinci luni s-a tănuțit pe sine, zicând: Că așa mi-a făcut mie Domnul în zilele în care a socotit să ridice dintre oameni ocară mea. Și după ce s-a împlinit vremea să nască, Elisabeta a născut un fiu. Și au auzit vecinii și rudele ei că Domnul a mărit mila Sa față de ea și se bucurau împreună cu ea. Iar când a fost în ziua a opta, au venit să taie împrejur pruncul și-l numeau Zaharia, după numele tatălui său. Și răspunzând, mama lui a zis: Nu! Ci se va chema Ioan. Și au zis către ea: Nimeni din rudenția ta nu se cheamă cu numele acesta. Și au făcut semn tatălui său cum ar vrea el să fie numit. Și cerând o tăbliță, el a scris, zicând: Ioan este numele lui. Și toți s-au mirat. Și îndată i s-a deschis gura și limba și vorbea binecuvântând pe Dumnezeu. Și frica i-a cuprins pe toți care locuiau împrejurul lor; și în tot ținutul muntos al Iudeii s-au vestit toate aceste cuvinte. Și toți care le auzeau le puneau la inimă, zicând: Ce va fi, oare, acest copil? Căci mâna Domnului era cu el. Și Zaharia, tatăl lui, s-a umplut de Duh Sfânt și a prorocit, zicând: Binecuvântat este Domnul Dumnezeu lui Israel, că a cercetat și a făcut răscumpărare poporului Său. Iar tu, pruncule, proroc al Celui Preaînalt te vei chema, că vei merge înaintea feței Domnului, ca să gătești căile Lui, iar copilul creștea și se întărea cu duhul. Și a fost în pustie până în ziua arătării lui către Israel.”

Vrând soarele cel nespus, Hristos Mântuitorul nostru, să răsară lumii, plecând cerurile și pogorându-Se în pântecele fecioresc, cel mai curat decât cerurile, se cădea ca, mai întâi, să iasă luceafărul din cea steapă, adică Sântul Ioan, Înainte-Mergătorul, ca un înainte-vestitor, propovăduind și zicând: „Vine după Mine Cel mai tare decât mine.” Deci, împlinindu-se vremea Sfintei Elisabeta ca să nască, a născut fiu, la bătrânețe, din pântece sterp, precum, de demult, Sara pe Isaac și minunea mergea înaintea minunii. Mai înainte, adică de a naște Fecioara pe Hristos, a născut cea steapă, în zilele sale, pe Mergătorul- înainte al lui Hristos, pentru ca cei ce vor vedea nașterea cea peste fire, din cea bătrână, să creadă și nașterea cea mai presus de fire, care avea să fie din Fecioara cea nenunțată, și să zică în sinea lor: Puterea cea nebiruită a lui Dumnezeu, care a dezlegat nerodirea celei bătrâne, acea putere este în stare ca, și pe Fecioara, cea nestrucată, să o facă maică. Și a fost nașterea cea minunată a lui Ioan, Înainte-Mergătorul, înainte Nașterii lui Hristos, cea și mai minunată. Și această minune pregătea altă minune după maica cea steapă, Maica cea pururea Fecioară; după nașterea cea minunată a Elisabetei, nașterea cea străină a Fecioarei. Pentru că, într-o mândouă maicile, rânduiala nașterii covârșește rânduielile firii, Dumnezeu voind așa, Căruia, ca unui Ziditor, toată firea îi slujește.

După ce a născut Elisabeta, au auzit vecinii, cei ce viețuiau împrejur, rudeniile și cunoscuții, și se bucurau împreună cu ea, că a făcut cu dânsa Domnul milă, ridicând de la ea ocară nerodirii. Și s-au împlinit cuvintele Sfântului bine-vestitor Gavril, care a zis către Zaharia: „Femeia ta va naște fiu și mulți se vor bucura de nașterea lui.” Deci se bucurau, pe de o parte, rudeniile, iar, pe de altă parte, se bucurau cei care erau cuprinși, cu mare dorire, de Mesia cel așteptat, deși nu știau că a sosit atunci taina întrupării lui Hristos. Dar, în vremea nașterii Înainte-Mergătorului lui Hristos, duhul lor se pornea spre bucurie, Duhul Sfânt veselindu-le inimile lor, ca și cum le-ar fi dat o înștiințare pentru împlinirea așteptării lor. Și, în ziua a opta, au venit preoții și prietenii în casa lui Zaharia, ca să taie împrejur pruncul. Și voiau să-l numească pe el Zaharia, cu numele tatălui său, dar mama sa nu se învoia, pentru că, soție de proroc fiind și născătoare de proroc, Sfânta Elisabeta era ea însăși plină de darul prorocesc. Și porunca proroceste ca, pe pruncul cel născut al lor, să-l numească cu acel nume, de

care nu auzise de la bărbatul său, de vreme ce acesta s-a întors de la templu la casa sa, având limba legată prin muțenie, și nu putea spune soției sale despre îngerul care binevestise zămislirea fiului și i-a zis: „Vei chema numele lui Ioan.” Deci, povățuindu-se de Duhul Sfânt, maica numea Ioan pe prunc, ca o prorociță, ea care a cunoscut, mai dinainte, proroceste, venirea la dânsa a Maicii lui Dumnezeu, când a zis: „De unde mie, cinstea aceasta, ca să vină Maica Domnului la mine?” Iar, cei ce voiau să taie împrejur pruncul, făceau semne tatălui lui, cum ar voi să-l numească pe el. Iar acela, cerând o tăbliță a scris: „Ioan să fie numele lui!” Și îndată s-a deschis gura lui Zaharia și limba lui s-a dezlegat din muțenie. Și grăia binecuvântând pe Dumnezeu. Și se minunau toți de atâtea minuni mari, că cea îmbătrânită a născut, iar maica și tatăl cel mut s-au opit la același nume, cu care să-l numească pe fiul lor. Iar, după scrierea numelui, îndată a grăit mutul și ceea ce a scris cu mâna, aceea a grăit gura și s-a făcut numele lui Ioan, ca o cheie a gurii părinților, deschizând-o, spre preamărirea lui Dumnezeu. Și a căzut peste toți cei dimprejur frică și mirare, pentru că toți cei ce auzeau acestea, cu spaimă se minuna și se povesteau toate cuvintele acestea, în toată partea muntelui Iudeii, adică în hotarele Hebronului, cetatea cea preoțească, unde era casa lui Zaharia, care, de la Ierusalim, era cale de opt ceasuri. Și sta acea cetate de la Betleem la un loc mai înalt și se numea cetatea muntelui, pentru munții ei, iară hotarele ei se numeau părțile muntelui, precum la Evanghelie se scrie despre Născătoarea de Dumnezeu: „Sculându-se Maria din Nazaretul Galileii, a mers la munte cu grăbire, în cetatea Iudeii, adică în Hebron, și a intrat în casa lui Zaharia și s-a închinat Elisabetei.”

Deci, întru acea parte a muntelui, se minunau mult cei ce auzeau de măririle lui Dumnezeu, ce se făceau în casa lui Zaharia. Și grăiau între ei: „Ce va să fie pruncul acesta?” Și mâna lui Dumnezeu era cu pruncul și creștea întru el darul lui Dumnezeu. Și a petrecut în pustiu, până la ziua arătării lui către popor. Și așa, mâna Domnului păzea și acoperea pe Sântul Ioan, ca să meargă înaintea feței Domnului, cu duhul și cu puterea lui Ilie, ca să gătească Lui cale, Celui ce venea să mântuiască neamul omenesc. Iar pentru toate acestea, slăvit să fie Hristos Dumnezeu, Mântuitorul nostru, împreună cu Tatăl și cu Sântul Duh, în veci. Amin.

Prologoale, vol. II-lea

27 Iunie – Duminică a V-a după Rusalii – Sf. Cv. Matei 8, 28-34; 9, 1 (Vindecarea celor doi demonizați din ținutul Gadarel)

„În vremea aceea, trecând Iisus dincolo, în ținutul Gadarenilor, L-au întâmpinat doi demonizați, care ieșeau din morminte, foarte cumpliți, încât nimeni nu putea să treacă pe calea aceea. Și iată, au început să strige și să zică: Ce ai Tu cu noi, Iisuse, Fiul lui Dumnezeu? Ai venit aici mai înainte de vreme ca să ne chinuiești? Departe de ei era o turmă mare de porci, pascănd. Iar demonii Îl rugau, zicând: Dacă ne scoți afară, trimite-ne în turma de porci. Și El le-a zis: Duceți-vă. Iar ei, ieșind, s-au dus în turma de porci. Și iată, toată turma s-a aruncat de pe țârm în mare și a pierit în apă. Iar păzitorii au fugit și, ducându-se în cetate, au spus toate cele întâmplate cu demonizații. Și iată, toată cetatea a ieșit în întâmpinarea lui Iisus și, văzându-L, L-au rugat să treacă din hotarele lor. Intrând în corabie, Iisus a trecut și a venit în cetatea Sa.”

SĂ NU-L ABUNGĂM PE HRISTOS

„Și iată toată cetatea a ieșit înaintea lui Iisus și văzându-L, L-au rugat să plece din hotarele lor.” (Matei 8, 34)

Însoțit de Sfinții Apostoli, Mântuitorul trece pe țărmul răsăritean al Lacului Ghenizaret (Mării Galileii) în ținutul gadarenilor (în apropiere de cetatea Gadara), numit și al gherghesenilor. Era locuit de neamuri diferite – evrei, dar mai ales păgâni – încât Mântuitorul voia să arate din nou că nu numai poporul lui Israel a fost chemat la mântuire, ci toate neamurile, de pretutindeni și de totdeauna.

În ținutul bogat în pășuni pentru turme s-a petrecut vindecarea celor doi demonizați, doi oameni stăpâniți de duhuri necurate, locuitori în grote și morminte, „încât nimeni nu putea să treacă pe calea lor.” Întâlnirea lor cu Fiul lui Dumnezeu nu este întâmplătoare, căci toate se fac cu știrea și vrerea lui Dumnezeu. Domnul a venit la ceasul acela când cei doi ieșeau din morminte, dar mormântul suferinței lor era mai greu decât moartea. Mare este și nemiloasă răutatea diavolului. Pe Adam, care cu dreptate era gol, l-a îmbrăcat cu rușine. Diavolul reacționează la trupul Domnului care se arată, neștiind că în acest trup este ascunsă dumnezeirea. Sfântul

Apostol și Evanghelist Marcu spune: „Ce ai cu noi, Iisuse din Nazaret?”, nu-L văd ca Făcător al oamenilor, ci ca cetățean al Nazaretului.

Diavolul nu știe că Acesta, care a venit acum, este fire nemuritoare, întărind venirea Lui cu chip de rob, nu știe că Domnul și Dumnezeuul tuturor poartă îmbrăcăminte primită de la David. Își ridică vocea ca un rob obraznic, dar și imploră ca un osândit.

Domnul le dă voie să intre în turma porcilor, iar porcii s-au aruncat în mare și s-au înecat. Unde sunt porcii, acolo este noroi și necurăție, unde sunt păcate, acolo sunt și necurații demoni. Martorii minunii vindecării au devenit dascăli și propovăduitori.

Pronia lui Dumnezeu se arată acum față de oameni, pentru că toate ar fi dispărut fulgerător și niciuna dintre ființe n-ar fi rămas de vreme ce ar fi fost pierdute de năvălirile diavolești.

Așadar, Dumnezeu îngăduie pe cele mici ca să le învâțăm pe cele mari și din când în când ne lasă pradă greutăților ca să cugetăm cu simțirea spre cele înalte.

Să ne arătăm și noi propovăduitori ai Proniei divine de care să ne bucurăm, să laudăm grija cu care suntem păziți și să mărturisim ajutorul lui Dumnezeu, cu care suntem ocrotiți.

Preot Marius-Olivian Tănăsie

CALEA LACRIMII

„Aș vrea să văd o singură lacrimă înghițată de pământ. Toate apucă pe căi necunoscute nouă, în sus.” (E. Cioran)

Mă doare crîsparea lutului ridat de amăreala lacrimii ce-a-ncremenit pe buza-i și simt durerea crăpăturii de secetă-adâncită, ce caută a umezelii mângâiere, aș vrea să plâng cu lacrimi dulci s-acopăr suferința dar ele, fără a cădea, se-na-lță lăsând a transparenței urmă printre stele.

Ea – lacrima – dorește ochii sfinților și-odihna-n gene ce-au adormit în umbră

și ca ută în văzduh sclipiri de chipuri ceruite pe care alunecarea e ușoară, ea caută regăsiri de fețe palide de post și ostenite și vrea s-atingă palme care în rugăciune unite-au fost și-n faptă.

Ea – lacrima – e pelerinul care caută să regăsească moaște și să ajungă unde piciorul n-a vrut să profaneze, este lumina sfințitoare, aprinsă-n gene,

cu care martirii și-au însemnat durerea. E curgere de sânge și sudoare rece, cu care penelul-n timp le-a zugrăvit povestea.

Izvor de lacrimi este inima curată și tot aici se-ntorc ca-ntr-un potir prea sfânt, de-aceea stau și-ascult a inimii bătaie, și-n ea povești în taină cu sfinți și sfinte, și cred că sângele pulsă în vene e curgere de lacrimi care plâng și sta u ... aștept ... și plânsul dinlăuntru mă-ndeamnă ca să plâng.

Monica Sîrbu

29 Iunie – POMENIREA SFÎNȚILOR SLĂBÎȚILOR ȘI ÎNTRU TOT-LĂUDAȚILOR ȘI MAI MARILOR APOSTOLI PETRU ȘI PAVEL (+ 67) – Sf. Cv. Matei 16, 13-19

„În vremea aceea, venind Iisus în părțile Cezareii lui Filip, îi întreba pe ucenicii Săi, zicând: Cine zic oamenii că sunt Eu, Fiul Omului? Iar ei au răspuns: Unii, Ioan Botezătorul, alții, Ilie, alții, Ieremia sau unul dintre proroci. Și le-a zis: Dar voi cine ziceți că sunt? Răspunzând Simon Petru a zis: Tu ești Hristosul, Fiul lui Dumnezeu Celui viu. Iar Iisus, răspunzând, i-a zis: Fericit ești Simone, fiul lui Iona, că nu trup și sânge ți-au descoperit ție aceasta, ci Tatăl Meu, Cel din ceruri. Și Eu îți zic ție, că tu ești Petru și pe această piatră voi zidi Biserica Mea și porțile iadului nu o vor birui. Și îți voi da cheile împărăției cerurilor și orice vei lega pe pământ va fi legat și în ceruri, și orice vei dezlega pe pământ va fi dezlegat și în ceruri.”

Pentru acești doi Apostoli, pricină de laudă nu va afla nimeni mai mare alta decât lauda, pe care le-a dat-o Domnul Însuși fiecăruia. Ca pe Petru l-a fericit pentru mărturisirea Lui, numindu-l „Piatră” și pe adevărul mărturisirii lui a zidit Biserica Sa; iar pe Pavel l-a numit „Vas ales”, care avea să poarte numele Domnului înaintea tiranilor și a împăraților. Dar, ia tă, alte câteva cuvinte despre aceste slăvite căpetenii ale Apostolilor.

Sfântul Apostol Petru, mai întâi, era pescar din Betsaida, la Marea Galileii, și se chema Simon înainte de a se întâlni cu Domnul. Era frate cu Sfântul Apostol Andrei, „Cel întâi chemat” la slujirea credinței. Era cel mai vârstnic dintre cei doisprezece ucenici și deseori vorbea în numele Apostolilor, rugând pe Învățătorul să le tâlcuiască înțelesul tainelor credinței. Era o fire înfocată, cinstită și plină de rodire pentru Hristos și gata, oricând, la uitarea de sine. Cu toată dragostea pentru Iisus Hristos, nu și-a putut învinge slăbiciunea, lepădându-se de trei ori de Domnul Său, tocmai când Acesta era batjocorit și purtat de la Ana la Caiafa. Dar, cu multe lacrimi și cu mult zbcucium, a ispășit el întreita lui lepădare de Domnul, iar la cea de a treia arătare a Domnului înviat în fata ucenicilor Săi, Petru redobândește vrednicia de Apostol, mărturisind de trei ori dragostea lui către Mântuitorul.

După Înălțarea la cer a Domnului și după pogorârea Duhului Sfânt, a început strădania cea fără odihnă pentru răspândirea credinței și, ca și ceilalți Apostoli, Sfântul Petru nu a precupețit nicio osteneală pentru împlinirea poruncii Mântuitorului, de a vesti adevărul mântuirii. A străbătut drumuri lungi și grele, propovăduind Evanghelia în Iudeea, în Antiohia și în Pont, în Galatia, în Capadochia și în Bitinia, ajungând până la Roma. Deși, mai vârstnic, se supune, întru totul, hotărârilor luate la Sinodul Apostolilor din anul 51. Peste tot a întemeiat biserici, a învățat, a mângâiat, a întărit credința și nădejdea primilor creștini. Când n-a putut ajunge la frați, a luat pana și a scris cele două *Epistole* din Noul Testament, comori de învățătură, care depășesc aurul și pietrele scumpe.

Marele pescar și-a încheiat strădania și viața la Roma, cetatea cezarilor. La anul 67, în ziua de 29 iunie, Sfântul Petru a îndurat moarte de Mucenic, în vremea prigoanei împotriva creștinilor, dezlănțuită de crudul împărat Nero. Pe colina Vatica nului, acolo unde astăzi se înalță strălucita

basilică ce-i poartă numele, verhovnicul Apostolilor a fost răstignit cu capul în jos, pecetluind cu sângele său, credința și dragostea lui față de Mântuitorul Hristos.

Să privim, acum, spre cealaltă căpetenie a Apostolilor, Sfântul Apostol Pavel. A fost bărbat învățat, fariseu și rabin în religia evreilor, ucenic al lui Gamaliel și cunoscător al întregii învățăături din vremea sa. Se numea Saul înainte de a veni la credință și era de fel din Tarsul Ciliciei. Împuternicit de sinedriul din Ierusalim, Pavel a prigonit cumplit pe cei ce mărturiseau credința în Hristos și propovăduiau Învierea Lui. Pe când călătorea spre cetatea

Damascului, spre a prinde pe creștinii de acolo, Saul a văzut pe Domnul, Care i S-a arătat în chip minunat, și a crezut în El, lepădând rătăcirea în care trăise până atunci. Din clipa aceea, Saul s-a dovedit un neînfricat propovăduitor al credinței creștine și sub noul nume de Pavel, a fost unul din cei mai mari Apostoli ai lui Hristos. El a dus vestea cea bună a Evangheliei Domnului printre popoarele păgâne, binevestind în multe locuri din Răsărit, trecând prin Grecia, la Atena, la Corint, în Asia și în Macedonia și ajungând până la Roma. În lungile și obositoare călătorii, a îndurat nenumărate primejdii, a suferit bătaie, a fost întemnițat, a îndurat foamea și setea. Nicio suferință nu i-a micșorat râvna de propovăduire a credinței, nicio primejdie nu l-a înspăimântat. Prin toate cetățile, pe

unde a trecut, a întemeiat obști creștine, de care s-a îngrijit tot timpul, sfătuiindu-le și îndrumându-le prin epistolele, pe care le trimitea către frați, când se afla departe, epistole din care ni s-au păstrat paisprezece, ca un adevărat tezaur al vieții lui Hristos, ca o adevărată știință a mântuirii. Sfântul Apostol Pavel a fost numit „Apostolul Neamurilor”, ca unul ce a vestit cel mai mult pe Hristos, printre popoarele păgâne din acele timpuri, iar sfârșitul său a fost cu moarte de mucenic, tăindu-i-se capul cu sabia, în aceeași zi cu Sfântul Petru și sub același împărat Nero, la marginea Romei, pe drumul ce duce de la Roma spre mare.

Să cinstim necontenit pe acești mari ctitori ai credinței noastre. Cât vor dura cerul și pământul, faptele și măreția Sfinților Apostoli nu se vor șterge din istoria mântuirii. Să-i chemăm în rugăciunile noastre și să fim recunoscători. Prin credință, suntem de-a pururea ucenicii Apostolilor.

Proloagele – Viețile Sfinților și cuvinte de învățătură – pe luna Iunie

SUPRAVIEȚUIREA SPIRITUALĂ ÎN SOCIETATEA ACTUALĂ

În prezent, România traversează o perioadă foarte dificilă din punct de vedere economic.

Locurile de muncă sunt reduse, salariile sunt diminuate, taxele și impozitele sunt majorate.

Pe lângă faptul că, în mod deliberat, se urmărește îngenuncherea economică a României în fața Uniunii Europene, pe al doilea plan, și cu prioritate, se urmărește ruina, răcirea sufletească a românilor, care, ca și grecii, sunt un popor majoritar ortodox.

Se dorește ca în cât mai multe suflete să pătrundă descurajarea, supărarea, întristarea, frica, teama și incertitudinea, stări care să-l împingă pe om la sinucidere, la înfrustare, la abandonul luptei de supraviețuire, la necredință, la hulă împotriva lui Dumnezeu. Toată această strategie vine să slăbească familia, unitatea și spiritualitatea neamului românesc. Părinții, ocupați fiind să câștige bani pentru nevoile curente, își vor neglija copiii, vor lipsi din viața lor, ceea ce va avea consecințe dezastruoase pentru copii și familie, care va funcționa doar formal, instituțional. Interesul pentru copil se va muta spre satisfacerea nevoilor biologice, iar personalitatea se va forma haotic, strâmb. Pierzându-și speranța în ajutorul de la Dumnezeu, tot mai mulți români vor căuta soluția ieșirii din criză în afara țării, lăsându-și familiile aici și contribuind astfel la fărâmițarea neamului.

În altă ordine de idei, omul se va îngrijora din ce în ce mai mult pentru trupul lui, pentru nevoile biologice, iar sufletul va fi neglijat. Speriat că va mânca mai puțin sau că va muri de foame, fiinta umana va face din muncă un Dumnezeu, căruia i se va închina și de la care va aștepta hrana zilnică. De Dumnezeu cel adevărat vor uita oamenii, la fel cum vor uita și de sufletele lor pe care le vor disprețui.

Dacă, prin eforturi susținute, catolicii au reușit să pătrundă chiar și în literatura ortodoxă cu ordinea lor strâmbă, care așază munca pe același plan cu rugăciunea: Ora et labora (roagă-te muncind), în etapa a treia, munca va fi așezată deasupra rugăciunii și se va pune astfel baza unei noi forme de idolatrie și a nume adorarea muncii, care va fi privită ca un lux și care va fi mai adorată decât a fost până în prezent. Și până acum, pentru unii, munca a fost un Dumnezeu, dar de acum înapoi, eu cred că, fără a vrea, tot mai mulți o vor cinsti ca pe un Dumnezeu și vor face compromisiuri și sacrificii ca să nu-și piardă serviciul. Etica profesională, morală persoanelor vor fi uitate.

Milostenia, interesul față de persoana de lângă noi, dialogul cu cel necăjit se vor diminua, dacă nu chiar se va renunța la ele, din cauza preocupării sporite pentru rezolvarea problemelor personale, care vor ocupa mai tot timpul o mului.

În opinia mea, acestea s-au urmărit cu precădere prin crearea acestei crize: o răcire sufletească a oamenilor, o așezare a nevoilor materiale deasupra nevoilor spirituale, o îndobitocire a actualei și a viitoarei generații, care nu o să-și mai permită trimiterea copiilor la studii, iar aceia care, totuși, vor reuși să-și continue studiile, vor avea parte de un învățământ și de niște profesori saraci din punct de vedere spiritual. Se caută aducerea omului într-o stare de permanentă preocupare materială, ceea ce nu-i va lăsa timp de reflecție, de analiză, ca să se dumirească ce-i cu el, ce i se pregătește.

Ce trebuie să facem?

Să nu ne plângem, să nu disperăm, să nu ne speriem, ci fiecare să caute soluții de ieșire din criză, să ceară prin rugăciune luminare și înțelepciune, și Domnul va ajuta. E adevărat că supraviețuirea biologică depinde într-o anumită măsură de un volum mai mare de muncă, dar asta nu trebuie să presupună o uitare a misiunii principale pe pământ: salvarea

sufletului. Să nu uităm că, deși munca este cea de care depinde supraviețuirea biologică, Dumnezeu este cel care ne dă șansa să muncim, tot El dă putere de muncă, luminarea minții, somn odihnitor și tărie trupului, păzindu-l de boală. Mai mult decât atât, trebuie să ne reamintim că scopul pentru care întreținem viața biologică, viața trupului, adică scopul pentru care alimentăm și îmbrăcăm trupul, este ca să putem lucra pentru suflet, să avem vreme de pocăință, de fapte bune, de umplere a inimilor noastre de iubire pentru Dumnezeu și pentru semenii. Altfel, munca și viața de aici nu se justifică, nu-și au rostul.

Prezența la Maslu, la Liturghie, rugăciunea măcar de trei ori pe zi, lectura zilnică a Scripturii (măcar un capitol zilnic), a Vieților Sfinților, sunt armele care ne vor ține în picioare. Dacă însă vom renunța la Maslu, la Liturghie, la rugăciune, preferând să muncim, atunci harul Domnului ne va părăsi și vom deveni vulnerabili și sufletește, și trupește. Frica, teama, lașitatea, descurajarea, nehotărârea și bolile vor pătrunde în noi. Vom deveni mai sperioși în fața problemelor sociale, iar mintea se va întuneca și nu va mai vedea soluții de supraviețuire.

Sărăcia și suferința care o însoțește nu trebuie să ne sperie, ele pot fi trăite, asumate și chiar putem face din ele un prilej de apropiere mai intimă de Dumnezeu și de oameni. Dar ca să nu ne copleșească această suferință nu e nevoie numai de un efort mental, ci și de multă rugăciune.

Să ne păzească Dumnezeu să devenim închinători la idolul numit muncă!

Asist. univ. Alexandru Ciciu

INTERVIU CU DUMNEZEU

- Ai vrea să-mi iei un interviu, deci... zise Dumnezeu.
- Dacă ai timp... i-am răspuns. Dumnezeu a zâmbit.
- Timpul meu este eternitatea... Ce întrebări ai vrea să-mi pui?

- Ce te surprinde cel mai mult la oameni?

Dumnezeu mi-a răspuns:

- Faptul că se plictisesc de copilărie, se grăbesc să crească..., iar apoi tânjesc iar să fie copii; că își pierd sănătatea pentru a face bani... iar apoi își pierd banii pentru a-și recăpăta sănătatea. **Faptul că se gândesc cu teamă la viitor și uită prezentul, iar astfel nu trăiesc nici prezentul nici viitorul; că trăiesc ca și cum nu ar muri niciodată și mor ca și cum nu ar fi trăit.**

Dumnezeu mi-a luat mâna și am stat tăcuți un timp.

Apoi am întrebat:

- Ca părinte, care ar fi câteva dintre lecțiile de viață pe care ai dori să le învețe copiii tăi?

- **Să învețe că durează doar câteva secunde să deschidă răni profunde în inima celor pe care îi iubesc... și că durează mai mulți ani pentru ca acestea să se vindece;** să învețe că un om bogat nu este acela care are cel mai mult, ci acela care are nevoie de cel mai puțin; să învețe că există oameni care îi iubesc, dar pur și simplu încă nu știu să-și exprime sentimentele; să învețe că doi oameni se pot uita la același lucru și că pot să-l vadă în mod diferit; **să învețe că nu este suficient să-i ierte pe ceilalți și că, de asemenea, trebuie să se ierte pe ei înșiși.**

- Mulțumesc pentru timpul acordat... am zis umil. Ar mai fi ceva ce ai dori ca oamenii să știe?

Dumnezeu m-a privit zâmbind și a spus:

- Doar faptul că sunt aici, întotdeauna.

Octavian Paler

<http://octavianpaler.ro/comentarii-si-citate/interviu-cu-dumnezeu/>

RUGĂCIUNE LA ZIUA NUMELUI ȘI A NAȘTERII

Dumnezeule Preasfinte, cum voi putea să-Ți mulțumesc cu vrednicie pentru viața ce mi-ai dat? Tu m-ai scos din întunericul neînțelegerii și viața mea este un dar al bunătații Tale, care m-a păzit până acum, mă sprijină în necazuri și împlinește trebuințele mele. Tu ești Cel ce priveghezi asupra mea, îndreptezi pașii mei în calea binelui și mă aperi de ispite. Când rătăcesc, Tu mă întorci în calea poruncilor Tale; când mă poticnesc, Tu mă sprijini; când cad, Tu mă ridici, și când păcătuiesc, Tu mă întorci și-mi deschizi părinteștile Tale brațe. O, cât de multe sunt datorile mele către Tine, pentru că mi-ai dat viață și mi-ai dat în toate zilele semne despre părinteasca Ta bunătațe și îngrijire. Plin așadar de vie recunoștință, Ție Ți închin toate zilele vieții mele, și mai ales această zi de sărbătoare pentru mine, și mă rog cu umilință ca bunătața Ta să nu mă părăsească în tot timpul vieții mele și înțelepciunea Ta să mă povățuiască totdeauna în calea binelui și fericirii, pentru rugăciunile și mijlocirile sfântului (al cărui nume porți) și ale Preacuratei Maicii Tale. Amin.

ÎNAINTEA FEȚEI TALE

Înaintea Feței Tale, Doamne
Plecând genunchii ne-nchinăm
Și jertfa rugăciunii noastre
Din inimă curată Ți-o-nălțăm.

Părinte veșnic al Luminii
Căutăm Lumina și-o dorim
Ajută-ne din cer, primind-o
Pământului s-o dăruim.

Iisuse, Adevărul veșnic
Dorim să Te avem trăit
Ajută-ne, umblând prin Tine,
Să Te vestim desăvârșit.

Duh Sfânt al dragostei fierbinti
De harul Tău la toți ni-i dor,
Aprinde-o tare și-o păstrează
În viața noastră a tuturor.

Ca izbăvit din întuneric,
Din rătăcirii și dezbinării
S-aducem rodul Sfânt și dulce
Al fericitei ascultării.

Că Împărăția și Puterea
Și Slava Ta este deplin
Mărire Ție, Tatălui și Fiului,
Și Sfântului Duh în veci. Amin!

Magdalena Szabo

„Nu îl osândi pe aproapele tău, căci tu îi cunoști
păcatul, dar pocăința nu i-o știi!”

(Avva Dorotei, *Filocalia* vol. 9)

CONGRESUL TINERILOR CREȘTINI ORTODOCȘI DIN ARHIEPISCOPIA CRAIOVEI (30 APRILIE – 2 MAI 2010)

În acest an, am fost pentru prima dată, alături de Cristian, la Congresul Tinerilor Ortodocși din Arhiepiscopia Craiovei, sub îndrumarea Părintelui Ionașcu Gheorghe. Această întâlnire a peste 50 de tineri din Tg.-Jiu, Craiova și nu numai a avut loc la o mănăstire vestită, Tismana.

Acest congres a fost o nouă experiență importantă pentru un tânăr creștin.

Tema acestei adunări a fost: „Tânărul creștin ortodox, între modernism și tradiționalism”.

Cel mai îmbucurător lucru, pe lângă alte activități organizate aici, a fost, pentru mine, venirea Î.P.S. Mitropolit Irineu, care, din înțelepciunea Sfinției Sale, ne-a spus câteva lucruri legate de această temă. De asemenea, pentru buna îndrumare a tinerilor, s-a implicat și domnul Costion Nicolescu, alături de domnul Cristian Tabără.

După ce am fost cazați o zi la Mănăstirea Tismana, am plecat spre Biserica din Pociovaliște, bucurându-ne aici de toată ospitalitatea părintelui acestei parohii.

La sfârșitul acestui congres, noi, toți tinerii, am participat la un foc de tabără, ca semn al acestui bun congres, unde am învățat cu luare-aminte câteva lucruri care să-l ajute pe tânărul din ziua de azi să fie un bun creștin.

La această minunată întâlnire, m-a bucurat și faptul că am făcut cunoștință cu alți tineri, făcând totodată schimb de experiențe și impresii.

Filac Vasilica

CVANT DIN FILOCALIE

Definiția iubirii: sporirea prieteniei față de cei ce ne ocărăsc. (*Diadoh al Foticeii – vol. 11*)

**MULȚUMIM TUTUROR CELOR CARE
AU DIRECTIONAT 2% DIN IMPOZITUL
RE-VENIT CĂTRE PAROHIA NOASTRĂ!**

**ÎNTĂLNIRI ALE GRUPULUI PAROHIAL
DE TINERET „ÎNĂLTĂREA DOMNULUI”**

Duminică, 6 iunie: Studiu biblic: Ev. după Matei, cap. 3.
13 iunie: Rugăciune - Acatistul Sf. Ioan Botezătorul.
20 iunie: Discuții pe tema „Tinerii ortodocși și distracția”.
27 iunie, ora 18,00: Vizionare de film „Sfinții Epictet și Astion” sau Împreună-lectură (Părintele Paisie Aghioritul).
Vă rugăm urmăriți avizierul de la intrarea în Biserică!
Informații la: 0727.78.16.91.